

LBRIS

We know
books

BLAKE CROUCH

**ORASUL
DIN MUNTII**

CAPITOLUL 1

Se trezi întins pe spate, cu soarele orbitor bătându-i în față. Desluși susurul unei ape care curgea undeva în apropiere. Simțea o durere ascuțită în zona oculară – probabil o inflamație a nervului său optic – și o pulsație constantă, dar fără durere, la baza craniului – ca un tunet îndepărtat ce prevestea o migrenă. Se rostogoli pe o parte și încercă să se ridice în șezut, vârându-și capul între genunchi. I se părea că lumea se învârtea cu el dinainte să deschidă ochii, de parcă axa pământului nu mai era fixă, orientându-se haotic în toate direcțiile. Prima lui gură de aer proaspăt îi provocă suferință – avea impresia că îi plimba cineva o pană din oțel printre coaste, în partea din stânga sus a cutiei sale toracice, și gemu de durere, forțându-și pleoapele să se deschidă. Ochiul lui stâng era probabil foarte umflat, pentru că i se părea că privește printr-o fantă.

Cea mai verde iarbă pe care o văzuse vreodată – deasă, lungă și mătăsoasă – se întindea până pe malul râului. Apa era limpede și curgea năvalnic printre bolovanii ce se șteau din loc în loc între maluri. Dincolo de râu se ridica o stâncă înaltă de vreo trei sute de metri. De-a lungul malurilor erau pâlcuri de pini, iar în aer se simțea distinct aroma lor, combinată cu prospețimea apei curgătoare.

Era îmbrăcat în pantaloni negri și un sacou de aceeași culoare, cu o cămașă oxford pe dedesubt. Țesătura albă a cămășii era pătată de sânge. O cravată neagră atârna, aproape desfăcută, de gulerul său.

La prima încercare de a se ridica, își simți genunchii moi și căzu din nou în șezut, mișcarea provocându-i o durere cumplită în cutia toracică. Cea de-a doua încercare se dovedii reușită și se trezi în picioare, nesigur, simțind pământul ca o platformă mișcătoare sub tălpile lui. Se întoarse încet, șovăielnic, cu picioarele depărtate pentru a-și menține echilibrul.

Cu spatele la râu, constată că se afla pe marginea unei pajiști. În celălalt capăt al terenului, se zăreau suprafețele metalice ale unor balansoare și tobogane, care sclipeau în lumina intensă a soarelui de amiază.

Nu se auzea nimic altceva în jur.

Zări dincolo de parc niște case în stil victorian și, ceva mai departe, clădirile unei străzi principale. Orașul era la vreo doi kilometri distanță și se afla în mijlocul unui amfiteatru de piatră, protejat de jur împrejur de niște pereți de stâncă înalți de vreo trei sute de metri, compuși din roci roșii. Pe piscurile munților celor mai înalți, care se pierdeau în ceață, se mai vedeau petice de zăpadă, dar acolo jos, în vale, era cald, iar cerul senin de deasupra avea nuanța cobaltului.

Bărbatul își verifică buzunarele pantalonilor și apoi pe cele ale hainei cu un singur rând de nasturi. Nu găsi niciun portofel, nici vreun clips pentru bancnote. Nu avea niciun act de identitate, chei sau telefon. Doar un mic cuțit elvețian într-unul dintre buzunarele sale interioare.

* * *

Când ajunse în celălalt capăt al parcului, era mult mai alert, dar și mai nedumerit, iar pulsația din coloana cervicală începu să-l deranjeze.

Știa șase lucruri cu certitudine:

Numele președintelui actual.

Cum arăta chipul mamei lui, deși nu-și putea aminti numele sau sunetul vocii ei.

Știa să cânte la pian.

Să piloteze un elicopter.

Că avea treizeci și șapte de ani.

Și că trebuia să ajungă de urgență la un spital.

În afară de aceste lucruri, lumea înconjurătoare și locul lui în aceasta erau cumva nedeslușite, de parcă ar fi fost scrise în mintea lui într-o limbă necunoscută, pe care nu putea să o înțeleagă. Simțea adevărul plutind undeva la periferia conștiinței sale, dar acesta rămânea încă ascuns, imposibil de atins.

Pășea pe o stradă a unui cartier rezidențial liniștit, uitându-se atent la fiecare mașină pe lângă care trecea. Oare vreuna dintre acestea era a lui?

Casele dispuse de o parte și de alta a străzii erau îngrijite și arătoase – proaspăt zugrăvite, având peluze perfecte, mici și pătrate, cu iarbă de un verde aprins și garduri de țăruși. Numele fiecărei familii era imprimat cu litere mari și albe pe părțile laterale ale cutiilor poștale de culoare neagră.

Văzu că toate curțile din spatele caselor aveau grădini bogate și viu colorate, pline nu doar de flori, ci și de fructe și legume.

Toate acele culori erau atât de pure și de vii...

Pe la jumătatea celei de-a doua străzi, se opri crispat. Efortul depus pentru a păși în ritmul acela îl epuizase, făcându-l să expire prelung, iar durerea pe care o simțea în partea stângă îl opri din drum. Își dădu jos sacoul și își scoase cămașa oxford pe deasupra pantalonilor, apoi își descheie nasturii și se uită la rană. Arăta mai rău decât o simțea – pe toată partea stângă a pieptului se lățea o vânâtaie neagră și rotundă, cu o pată galbuie în centru.

Ceva îl lovise. Rău de tot.

Își plimbă ușor mâna pe cap. Migrena era acolo, devenind cu fiecare minut tot mai insuportabilă, dar nu simțea niciun semn de traumă severă în afară de sensibilitatea din partea stângă a toracelui.

Își incheie nasturii cămășii, o vâri din nou în pantaloni și porni mai departe pe stradă. Concluzia – extrem de evidentă – era că fusese implicat într-un accident.

Poate un accident de mașină. Sau poate căzuse de la înălțime. Poate fusese atacat – asta ar fi putut explica de ce nu avea asupra lui un portofel.

Ar fi trebuit să meargă mai întâi la poliție.

Doar dacă nu...

Dar dacă făcuse ceva rău? Poate comisese o crimă...

Era posibil oare?

Poate că trebuia să aștepte, să vadă dacă își amintea ceva.

Cu toate că nimic din acest oraș nu i se părea cât de cât familiar, el realiză în timp ce pășea împleticindu-se pe stradă că citea numele de pe fiecare cutie poștală. Era un lucru involuntar?

Oare pentru că undeva în subconștientul său se aștepta ca pe una dintre acele cutii poștale să fie și numele *lui*? Și că, văzându-l, avea să-și amintească totul?

Clădirile din centrul orașului se înălțau deasupra pinilor undeva în față, la câteva străzi distanță și auzi – pentru prima dată – zgomotul mașinilor în mișcare, niște voci îndepărtate și bâzâitul sistemelor de ventilație.

Înlemni în mijlocul străzii, ridicându-și involuntar capul.

Rămase cu ochii ațintiți la cutia poștală din dreptul unei case în stil victorian, cu două etaje și cu fațada zugrăvită în roșu și verde.

Se uită la numele de pe partea laterală a cutiei poștale.

Pulsul i se accelerează, cu toate că nu înțelegea de ce.

MACKENZIE

„Mackenzie.“

Numele nu însemna nimic pentru el.

„Mack...“

Dar primele litere i se păreau cunoscute. Sau poate că îi provocau un răspuns emoțional.

„Mack. Mack.“

El era Mack? Să fi fost acesta numele lui mic?

– Numele meu e Mack. Bună, încântat de cunoștință!

Nu.

Felul cum pronunța acest cuvânt nu i se părea natural. Probabil că acest nume nu era al lui. La drept vorbind, ura acest cuvânt, pentru că de fapt îi trezea...

Frică.

Ce ciudat! Dintr-un motiv anume, cuvântul îi trezea frică.

Oare cineva pe nume Mack îl rănise?

Merse mai departe.

La trei străzi distanță, ajunse la intersecția dintre strada principală și cea cu numărul șase, unde se așeză pe o bancă umbrită de copaci. Trase aer în piept – încet și cu prudență. Privi într-o parte și-n cealaltă a străzii, căutând din ochi cu disperare ceva familiar.

Nu se vedea niciun lanț de magazine.

Într-un colț al intersecției, vizavi de banca pe care stătea el, văzu o farmacie.

Alături de farmacie era o cafenea.

Lipită de cafenea se afla clădire cu trei etaje, pe veranda căreia atârna o pancartă:

WAYWARD PINES HOTEL

Aroma boabelor de cafea îl făcu să plece de pe bancă. Ridică privirea și zări un local numit Steaming Beans¹ pe la jumătatea străzii. Acea trebuia să fie sursa mirosului.

Hmm...

Pentru el nu era o informație prea folositoare, în comparație cu alte aspecte, dar realiză brusc că își dorea o cafea bună. Ardea de nerăbdare să o savureze. Oricum, era încă o mică piesă a puzzle-ului identității sale.

Porni spre cafenea și deschise ușa exterioară cu sită. Interiorul era mic și ciudat și numai după miros își dădu seama că produsele care se preparau acolo erau de calitate. În spatele unui bar din partea dreaptă a localului, se vedeau espressoare, aparate de măcinat cafeaua boabe, blendere, sticle de shoturi

¹ Cafeaua aburindă (n.tr.)

cu diverse arome. Trei scaune de la bar erau ocupate. Câteva sofale și scaune erau așezate de-a lungul peretelui opus. Un raft plin cu cărți broșate, îngălbenite de vreme. Două cronometre vechi de șah erau în război pe o tablă cu piesele deranjate. Pe pereți erau expuse lucrări grafice de prin partea locului – o serie de autoportrete în alb-negru ale unei femei între două vârste, cu aceeași expresie în toate fotografiile. Doar focalizarea camerei foto era schimbată.

Se apropie de casa de marcat.

Când barmanița de vreo douăzeci de ani, cu o sumedenie de codițe blonde, îl observă în cele din urmă, el sesiză un licăr de groază în ochii ei frumoși.

Oare mă cunoaște?

Își observă chipul într-o oglindă din spatele casei de marcat și înțelese imediat de ce fata îl privise atât de dezgustată: partea stângă a feței lui era vânătă și umflată, iar ochiul stâng îi era atât de umflat, încât stătea aproape închis.

Doamne, cineva m-a bătut rău de tot.

Cu excepția acelei vânătăi hidoase, nu arăta prea rău. Avea în jur de un metru optzeci și trei înălțime, poate chiar un metru optzeci și șase. Părul lui era negru și scurt, iar o barbă de două zile îi umbrea partea de jos a feței. Era solid și musculos – acest lucru fiind destul de evident după felul în care îi stătea pe umeri sacoul și după cât de întinsă era cămașa oxford pe pieptul său. Se gândi că arăta ca un director de marketing sau de publicitate – afișând probabil un fizic al naibii de atrăgător atunci când era bărbierit și pus la patru ace.

– Cu ce vă pot servi? îl întreabă barmanița.

Era în stare să ucidă pentru o ceașcă de cafea, dar nu avea niciun ban – oricare ar fi fost brandul de cafea preparat acolo.

– Pregătiți cafea de calitate aici?

Femeia păru nedumerită de o asemenea întrebare.

– Ăă, mda...

– Cea mai bună din oraș?

– Acesta e singurul magazin de cafea din oraș, dar e adevărat – cafeaua noastră le dă clasă tuturor celorlalte.

Bărbatul se aplecă peste tejghea.

– Mă cunoști? o întreabă el în șoaptă.

– Poftim?

– Mă recunoști? Vin des pe aici?

– Nu știți dacă ați mai fost pe aici înainte?

El clătină din cap.

Ea îl studie o clipă, de parcă ar fi vrut să se convingă de sinceritatea lui, încercând să-și dea seama dacă tipul acesta cu fața stâlcită în bătaie nu era cumva nebun sau își bătea joc de ea.

În cele din urmă, fata spuse:

– Nu cred că v-am mai văzut înainte.

– Pari sigură de asta.

– Ei bine, nu suntem în New York City.

– Adevărat. Lucrezi de mult aici?

– De peste un an.

– Și nu sunt un client fidel al localului sau ceva de genul ăsta?

– Cu siguranță nu vă numărați printre clienții fideli.

– Te mai pot întreba ceva?

– Desigur.

– Unde suntem?

– Nu știți unde vă aflați?

El ezită. O parte din el nu voia să recunoască faptul că se simțea complet și total neajutorat. Când negă din cap în cele din urmă, barmanița ridică din sprâncene, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Nu glumesc, să știi, zise el.

– Suntem în Wayward Pines, Idaho. Fața dumitale... ce ți s-a întâmplat?

– Eu... eu nu îmi amintesc nimic. Este vreun spital în oraș?

În timp ce rostea această întrebare, se simți străbătut de un fior de rău augur.

O premoniție care îl făcea să se cutremure?

Sau degetele reci ale unei amintiri îngropate adânc în subconștient, care se plimbau acum pe coloana lui vertebrală?

– Mda... Șapte străzi la sud de local. Ar trebui să mergi imediat la camera de urgențe. Aș putea să chem o ambulanță pentru dumneata.

– Nu e nevoie. Se îndepărtă încet de teigheaua barului și adăugă: Mulțumesc... Cum te numești?

– Miranda.

– Mulțumesc, Miranda.

Când ieși din nou la lumină, ameți și se clătină, iar migrena reveni cu forțe noi – păstrându-se la limita inferioară a intensității. Nu era trafic, așa că traversă pe celălalt trotuar al străzii principale și se îndreptă spre strada cu numărul cinci, trecând pe lângă o tânără mamă și băiețelul acesteia, care o întrebă în șoaptă ceva de genul:

– Mămico, nu este el?

Femeia îi spuse copilului să tacă și îl privi îngrijorată pe bărbat, ca și cum ar fi vrut să se scuze.

– Îmi pare rău. Nu a vrut să fie nepoliticos.

El ajunsese la intersecția străzilor cinci și pincipală, în fața unei case din piatră roșiatică, cu două etaje. Pe ușile duble din sticlă scria cu litere mari de tipar:

BANCA NAȚIONALĂ WAYWARD PINES

Lângă una dintre laturile clădirii observă o cabină telefonică, aflată chiar pe trotuarul străzii. Se îndreptă șchiopătând către telefonul public – cât de repede putea – și se închise în cabină. Cartea de telefoane era cea mai subțire pe care o văzuse vreodată și o răsfoi preț de câteva secunde, sperând că în mintea lui să se facă lumină, dar aceasta avea doar opt pagini cu câteva sute de nume, care – la fel ca toate celelalte lucruri din oraș – nu îi aduceau aminte de nimic.

Scăpă din mână cartea de telefoane și o lăsă să atârne, suspendată de cordonul ei metalic, apoi își lipi fruntea de geamul rece al cabinei.

Tastatura telefonului îi atrase atenția.

Zâmbi când realizează o asemenea minune.

Știa numărul de acasă.

Înainte să ridice receptorul, tastă de mai multe ori numărul, care păru să fie executat cu ușurință de vârful degetelor, firească, datorită memoriei sale musculare.

Se ruga la Dumnezeu și spera din toată inima să fie cineva acasă – presupunând că avea pe cineva. Desigur, nu avea un nume pe care să-l adreseze persoanei care ar fi răspuns la telefon, nu cel real, desigur, dar poate că persoana avea să-i recunoască vocea și să accepte covorbirea.

Ridică receptorul și-l lipi de ureche.

Întinse mâna și formă „zero“.

Nu avea ton.

Bătu în furcă de mai multe ori, dar nu se întâmplă nimic.

Era surprinzător cât de repede îl cuprindea furia. Trânti receptorul în furcă, copleșit de un val neașteptat de frică și de mânie, care păreau să provoace o succesiune de explozii necontrolate în mintea lui. Căuta disperat o ieșire. Își trase brațul drept înapoi ținând pumnul strâns, pregătit să spargă geamul, fără a se gândi la încheieturile degetelor sale, dar durerea chinuitoare din zona coastelor îl doborî, făcându-l să se prăbușească încovoiat pe podeaua cabinei telefonice.

Bubuital pe care-l simțea acum la baza cefeii era din ce în ce mai puternic.

Începu să vadă dublu, apoi în ceață și din ce în ce mai neclar...

În cabina telefonică era semiintuneric când deschise ochii din nou. Apucă strâns cordonul metalic prins de cartea de telefoane și se ridică în picioare. Prin geamul murdar zări partea de sus a discului solar alunecând în spatele creștelor stâncoase ce îngrădeau vestul orașului.

În clipa în care soarele dispăru, temperatura scăzu cu zece grade.

Încă își amintea numărul său de telefon și îl exersă de câteva ori pe tastatura aparatului, pentru orice eventualitate,